

IV

Гей, розіллялось ти, руськеє горе,
Геть по Європі і геть поза море!
Бачили мури Любляни та Реки,
Як з свого краю біг русин навтеки.

Руські ридання й стогнання лунали
Там, де Понтеби біліються скали.

Аж із Кормон, мов живого до гробу,
Гнали жандарми наш люд, як худобу.

Небо італьське, блакитне, погідне,
Бачило бруд наш, пригноблення бідне.

Генуя довго, мабуть, не забуде,
Як то гостили в ній руської люде.

Будуть ще внукам казати проти ночі:
«Дивний тут люд кочував із півночі.

Рідну країну з слізьми споминав він,
Але з прокляттям із неї тікав він.

Спродував дома поля, господарство,
Вірячи байці про Рудольфа царство,

Дома покинувши землю родинну,
Гнався, щоб мрію ловити дитинну.

Смілий у мріях, у вірі беззглядний,
В дійсності, наче дитина, безрадний.

Ані порадитись, ні побалакати, —
Знав він лиш гнуться, та жебрать, та плакати».

Гей, розіллялось ти, руськеє горе,
Геть по Європі і геть поза море!

Доки гамбурзькі, важкі паровози —
Де ви не лялися, руськії сльози!

Всі з тебе, русине, драли проценти:
Польськії шляхтичі й швабські агенти.

Що то ще жде тебе на океані?
Що у Бразилії, в славній Парані?

Що то за рай ще тобі отвираєсь
В Спїрїту Санто і Мінас Джераєс?